

РЕШЕНИЕ

№ 20963

гр. София, 23.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8888** по описа за **2024** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. С. С., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 2498/2023 г. постановено по АНД № 7826/2023г. по описа на СРС, НО, 21-ви състав. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 20-4332-007589 от 18.05.2020 година на Началника на група към СДВР—ОПП Г. В. Б., с което на Б. С. С. е наложено административно наказание глоба в размер на 1000,00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на член 6, т.2 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалния закон, основания за отмяна по чл. 348, ал.1, т.1 и т. 2 от НПК. Според жалбоподателя е налице съществена неяснота относно вмененото нарушение като изискванията за словестно описание и неговата правна квалификация не са спазени. Счита, че не са спазени и сроковете за издаване на АУАН и НП, както и особените правила на чл.40, ал.2 при съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя. Независимо от горното развива съображения за приложимост на чл.28 от ЗАНН и материална незаконосъобразност. По същество от съда се иска отмяна на обжалваното съдебно решение и потвърденото с него наказателно постановление, а в условията на

евентуалност намаляване на наложените наказания

В открито съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се явява лично и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител – гл.юрисконсулт П., с което се оспорва касационната жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд - София-град, XXV касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При постановяване на решението си, районният съд е установил от фактическа страна, че с решение на Народното събрание на Република България от 13.03.2020 година е обявено извънредно положение във връзка с епидемичната обстановка, свързана с разпространението на COVID-19. С издадена на основание член 63, ал.1 от Закона за здравето Заповед № РД- 01-143 от 20.03.2020 година на Министъра на здравеопазването, точка 2 е възложено на органите на Министерство на вътрешните работи да организират контролно-пропускателни пунктове на входно-изходните пътища на областните центрове и да извършват проверка на целта на пътуването на гражданите. С точка 3 от цитираната заповед се посочва, че през контролно-пропускателните пунктове се пропуска преминаването на граждани в случаи на неотложност на пътуването, наложено от полагането на труд в населеното място, здравословни причини на пътуващия или негови близки, завръщане на настоящия или постоянния адрес. Посочените обстоятелства съгласно заповедта се удостоверяват със служебна бележка от работодателя или служебен документ - карта, медицински документ, документ за самоличност. Посочената заповед е изменена със Заповед № РД-01-153 от 25.03.2020 година на Министъра на здравеопазването, в чиято точка 1 е записано, че през контролно-пропускателните пунктове се пропуска преминаването на лица само в случай на неотложност на пътуването, наложено от:

- а) полагане на труд в населеното място;
- б) здравословни причини на пътуващия или негови близки;
- в) завръщане на настоящ или постоянен адрес, или на адрес, на който пътуващият временно пребивава, който е различен от неговия постоянен или настоящ адрес;
- г) необходимост от полагане на грижи за роднини или близки, когато населеното място, в което живеят е различно от това на постоянния или настоящ адрес на пътуващия;
- д) необходимост от снабдяване на себе си или лица, за които пътуващият полага грижи, със стоки от първа необходимост, когато в населеното място по техния постоянен или настоящ адрес няма търговски обекти ли аптеки, от които да се снабдят с тези стоки.“

Посочените обстоятелства се удостоверяват със: „служебна бележка от работодателя или служебен документ-карта; медицински документ; документ за самоличност;

декларация от лицето за вида и причината, поради която се налага пътуването.“

Със Заповед № 8121з-373 от 03.04.2020 година на Министъра на вътрешните работи на Директорите на ОДМВР в страната и СДВР да обработват личните данни от декларациите само за целите на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 година, събраните декларации да се съхраняват в районното управление или в ОДМВР, при което е организиран съответния контролно-пропускателен пункт, като за достъп до тези декларации да се определят длъжностни лица при спазване на принципа „необходимост да се знае“, които са длъжни да опазват и да не разпространяват информацията, съдържаща се в декларациите.

На 27.04.2020 година около 18.20 часа жалбоподателят Б. С. С. управлявал лек автомобил „Тойота Айго“, рег. № НОМЕР, регистриран на „ФИРМА“ ЕАД, по път Първи клас № Е871 с посока на движение от [населено място] към [населено място] достигнал до обособен контролно-пропускателен пункт на входно-изходната точка на [населено място] и област П.. С. бил сам в автомобила. На същата дата за времето от 08.00 часа до 20.00 часа свидетелят Д. В., служител на ОДМВР-П., бил назначен заедно с колегите си М. З., В. Б. и Н. Н. на КПП-12 „Д.“ като осъществявал контрол върху контролно-пропускателния режим към [населено място] съобразно издадените от Министъра на здравеопазването заповеди. В. спрял водача С., който представил декларация от 27.04.2020 година, че е с постоянен адрес [населено място] и с настоящ адрес [населено място], както и служебна бележка от работодател. Свидателят В. изискал от С. удостоверение за настоящ адрес от [община] и тъй като той не представил такова му разпоредил да обърне посоката на движение на управлявания от него автомобил и да се върне в [населено място]. С. не се подчинил на полицейското разпореждане и продължил движението си в посока [населено място], където бил задържан от служители на ОД РУ, които го върнали на място. Свидателят Д. Я., младши контрольор в ОПП-СДВР съставил АУАН, серия ГА № 52629 от 27.04.2020 година за нарушение на член 6, т.2 от ЗДвП, който свидетелите Д. В. и М. З. подписали като очевидци по установяване на нарушението и съставяне и връчване на АУАН. За извършената проверка и осъщественото от страна на С. неподчинение на устно полицейско разпореждане свидетелят В. съставил докладна записка.

От правна страна Софийският районен съд е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същите са съставени/издадени от компетентен орган при спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Изрично са посочени законовите разпоредби, които са нарушени, като нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно, така че да не възниква съмнение относно неговото съдържание. Съдът е приел, че санкционираното лице безспорно е субект на нарушението, поради което правилно е ангажирана административно наказателната му отговорност.

Решението на районният съд е валидно и допустимо, но неправилно.

Съдът не констатира твърдените нарушения на сроковете за издаване на АУАН и НП, поради което тези възражения са несъстоятелни. Такива се явяват и наведените във връзка с чл.40, ал.2 ЗАНН – АУАН е съставен в присъствието на жалбоподателя и незабавно му е връчен ,поради което цитираната норма въобще не е приложима в случая.

Споделят се обаче възраженията за допуснасто съществено нарушение при

формулиране на „обвинението“ и приложения закона.

В обстоятелствената част на АУАН е вписано, че „водачът не изпълнява устно полицейско разпореждане, при временна организация на движението“, което действие издателят на АУАН е квалифицирал като нарушение на чл.6 т.2 от ЗДвП. С абсолютно идентично съдържание е и издаденото въз основа на АУАН Наказателно постановление, с което за горното лице е санкционирано на основание чл.175, ал.5 от ЗДвП.

Съгласно нормата на чл. 6, т. 2 от ЗДвП участниците в движението: „изпълняват разпорежданията на лицата, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, независимо от светлинните сигнали, пътните знаци, маркировката на пътя и правилата за движение.“ Цитираният текст дословно и пълно възпроизвежда нормативно заложеният като очевидно той не съдържа условието разпореждането да е дадено при въведена временна организация на движението или временна забрана за движение. В случай на нарушение на тази разпоредба, приложимата санкционна норма е тази на чл. 175, ал. 1, т. 4, в която е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лева за водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението.

От друга страна чл. 175, ал. 5 от ЗДвП предвижда наказание "лишаване от право" да управлява моторно превозно средство" за срок от три месеца и "глоба" от 1000 лева водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението при въведена временна организация на движението или временна забрана за движение. Тази разпоредба предвижда, както конкретно задължение за водачите, така и санкция при неизпълнение на въведеното задължение. В случая, както в АУАН, така и в НП е допуснато смесване на съставите на нарушенията по чл. 6, т. 2 от ЗДвП и чл. 175, ал. 5 от ЗДвП.

Обвинението представлява единство от две части: фактическа страна (релевантните факти, обуславящи състава на нарушението) и юридическа страна (правната квалификация на деянието). Съгласно изискванията на процесуалния закон, за да бъде гарантирано правото на защита, следва да е налице пълно съответствие между двете части на обвинението (фактическа и юридическа). Непосочването на точната правна квалификация на нарушението и непълното словесно описание на нарушението в АУАН и НП е довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице да разбере точно какво административно нарушение му се вменява. Горното всякога е процесуално нарушение от категорията на съществените и е основание за отмяната на НП, което налага отмяна и на потвърждаващото го решение.

При този изход на спора, разноски се следват на касатора, но такива не са претендирани пред настоящата инстанция.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК във вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ Решение № 2498/2023 г. постановено по АНД № 7826/2023г. по описа на СРС, НО, 21-ви състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 20-4332-007589 от 18.05.2020 година на

Началника на група към СДВР—ОПП Г. В. Б., с което на Б. С. С. е наложено административно наказание глоба в размер на 1000,00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на член 6, т.2 от ЗДВП.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.